

BESZÁMOLÓK

- ✓ A ministráns-táborról
- ✓ A Vadóc táborról
- ✓ A STÉG-ről

SOROZATOK:

- ✓ Don Bosco pedagógiája a XXI. Században
- ✓ Előttünk jártak
- ✓ Ismerjük meg szomszédainkat

FÓKUSZBAN:

Tartományfőnök váltás

Szalézi Értesítő

Pascual Chávez
AZ URALKODÁS
PÉLDABESZÉDEI

Misszió
PAKISZTÁN

EXKLUZÍV
INTERJÚ AZ ÚJ
TARTOMÁNYFŐNÖKKEL!

ORSZÁGOS NYÁRVÉGI
TÁBORI KÖRKÉP

Isten hozott - Isten hozzád!

Kedves Albert Atyánk, szeretnénk most köszönetet mondani Neked. Köszönetet azért, hogy eljöttél hozzánk egy fáradtságos megbízatás után. Regionálisként 12 éven át röpke húszezer km hosszú terület fölött kellett hétről-hétre repülnöd, vonatoznod, buszoznod, összekötnöd a kultúrákat Don Bosco szeretetének fonalával. Más ember 67 évesen – ha nem is megy nyugdíjba, mert szaléziaknál ilyen nem nagyon létezik -, mégis kezdni keresni, melyik sarokba is fogja letenni a lantot. Don Bosco azt mondta: „Semmi lazítás! Ne fáradjunk el a jóban, velünk az Isten!”

Kedves Albert Atya, 2008-ban Te ahelyett, hogy visszavonultál volna, eljöttél hozzánk, vállalva azt, hogy nekiállsz megtanulni Európa egyik legnehezebb nyelvét, vállaltad, hogy tüzetesebben is szemügyre veszed, szívedbe fogadod kultúránkat, szokásainkat, szalézi tartományunk örömeit és gondjait. Vállaltad, hogy atya, kormányzó, buzdító és összekötő leszel egy addigra már nemzetközi közösségben. Elhoztad a központi szalézi irányvonalak követésének módszerét, tovább építetted a szalézi struktúrákat, tervezésre tanítva a fiatalokat, akár több évvel előre is, folytattad azt, hogy felelősséggel látod el a fiatalokat. Vállaltad, hogy rendet viszel oda, ahol gondok adódtak, kellő atyai szigorral és derével folytattad Don Bosco művét Magyarországon. Köszönöm a tartomány nevében, hogy élénk élted Don Bosco mondását: „*Járjátok az erény útját és szívetekben mindig béke lesz*”.

Kedves Albert Atya! Megilletődve, lehangolva fogadtuk a hírt, hogy nem tudod folytatni a tartományfőnöki szolgálatot. Mindemellett hadd jelentsem ki itt, Isten oltáránál: MINDIG VISSZAVÁRUNK IDE. Számodra mindig nyitva áll az ajtónk, akkor is, amikor már Belgiumba hazatértél.

Most sajnós tehát elérkezett a nap, hogy Albert atya hazatér. Ez egyben annak a napja, amikor a legnagyobb felelősség átszáll egy fiatalabb szalézira, aki azonban már széleskörű szalézi tapasztalatot szerzett. A mai evangéliumban (Lk 5,1-11) ezt hallottuk: „*Amikor Jézus befejezte a tanítást így szólt Simonhoz: Evezz a mélyre*”... Jézus bizonyára így szól csaknem 2000 év múltán is, csak most nem Simon Péterhez, az első pápához, hanem Manjooran Simon atyához, új tartományfőnökünkhöz: „*Kormányozd csak a szalézi hajót oda, ahol nagy halfogás vár*”. Kedves Simon Atya! Vezesd tovább a hajót, amerre a Szentlélek fuvallata röpíti, vezesd a szalézi tartományt a Nap felé, Don Bosco és a fiatalok szolgálatára!

Részletek P. Andrásfalvy János SDB tartományi vikárius beszédéből

„Ne elégedjünk meg azzal, hogy ‘beszélünk’ Istenről, hanem tegyünk meg mindent, hogy ‘elvigyük’ Istent az emberekhez.”

Kedves Barátaim!

Szeretet és béke legyen veletek! Nagy öröm nekem, hogy ezeket a sorokat írhatom, miután átvettem a kedves tartományunk vezetésének feladatát. Legelőször is szeretném megköszönni Istennek, hogy engem választott ki erre a fontos és kihívással teli feladatra: a mi szalézi tartományunk animálására és kormányozására atyánk és tanítónk, Bosco Szent János lelkületében. Ennek a hatalmas felelősségnek a tudatában nehéz volt ‘igent’ mondanom a rendfőnök atyának, amikor evvel az ‘új misszióval’ szeretett volna megbízni, de Istenben bízva - akinek mindegyikünkkel külön terve van, és a mi Segítő Édesanyánk segítségével igent mondtam a felkérésre. Második helyen szeretném megköszönni nektek – a szaléziaknak, a Szalézi Család minden tagjának, a munkatársaknak, jötevőknek és a tartomány fiataljainak, hogy ilyen nagy szeretettel elfogadtatok. Köszönöm a bátorításokat, az imáitokat és a támogatásokat. Szeretném megragadni ezt az alkalmat, hogy még egyszer köszönetet mondjak a mi kedves Albert Van Hecke atyánknak, aki az elmúlt két évben vezette ezt a tartományt. Odaadó atyánk volt, az ő nagy ragaszkodásával Don Boscóhoz és a fiatalokhoz, számos mély szalézi tapasztalatának köszönhetően és az ő egyszerű szerető közeledésével, amivel mindannyiunkat megajándékozott. Sajnos bizonyos nem előre látható problémák miatt kérvényezni kellett a rendfőnök atyától, hogy a Magyar Tartomány vezetésének terhére átruházza másra és hazatérhessen a saját tartományába. Nagy veszteség ez számunkra és mind hiányolni fogjuk őt. Továbbra is imádkozni fogunk érte és sok sikert kívánunk neki az új apostoli feladatával. Isten áldja meg őt jó egészséggel.

Reménykedünk benne, hogy néha akad majd módja, hogy meglátogasson minket. Az elmúlt hetekben bizonyára mindenkinek volt egy kis ideje, hogy szellemileg és fizikailag feltöltődjön. Most, az új tanév kezdetével 2010 szeptembere a tartomány számára is új kezdetet jelent. Közeledik a tartomány alapításának századik évfordulója. Hálát adunk Istennek mindenért, amit a száz év alatt sikerült elérniük a szaléziaknak, ugyanakkor tisztában vagyunk az előttünk álló kihívásokkal. Így a tartományunk történetének újabb fejezete előtt állva szeretném a rendfőnök atya szavait idézni: "Ne elégedjünk meg azzal, hogy ‘beszélünk’ Istenről, hanem tegyünk meg mindent, hogy ‘elvigyük’ Istent az emberekhez”. A legtöbb dolgot, amit el szerettem volna mondani, már megtettem az interjú alkalmával, ami szintén benne van a Szalézi Értesítőben. Az egyetlen dolog, amit még hozzá szeretnék tenni az pedig az, hogy 'legyünk elkötelezett emberek, mint Don Bosco: elkötelezettek Isten iránt és a szegény fiatalok iránt'. Ahogy most optimistán, örömmel és lelkesedéssel nézünk a tartomány jövője elébe, nektek ígérem a minden napi imáimat. Ma ünnepeljük a mi Égi Édesanyánk születésnapját. Az ő élete azzal nyerte el teljes értelmét, hogy tökéletesen felajánlotta magát Istennek. Ő segítsen nekünk abban, hogy az életünkben valami csodálatosat tudjunk kihozni Isten és a többi embertársaink számára.

Isten áldjon titeket. Don Bosco nevében,

*P. Manjooran Simon SDB
tartományfőnök*

SZALÉZI AJÁNLÓ

DOBOMA - Óbuda
Október 15.-17. (péntek-vasárnap)
Találkozás, ismerkedés a szalézi lelki-ség, papság, szeretesség iránt komolyan érdeklődő fiúkkal.
A program keretein belül tartományi szentségimádás lesz 16-án délután.
Információk: P. Vitális Gábor SDB
e-mail: muzli@msn.com

SZALÉZI PEDAGÓGIAI KONFERENCIA - Óbuda
November 12. (péntek), 10-16 óra
Ebben az évben a konferencián a cigányság és az Egyház, a cigányság és az állam viszonyával foglalkozunk.
Információk: Koblencz Attila
szaléziiskolak@gmail.com e-mail címen, vagy a 06-20-9586731 telefonszámon .

ADVENTI LELKIGYAKORLATOK Péliföldszentkereszten

FIATALOK 17 évesőtől felfelé
December 3-5. (péntek-vasárnap)
Kapcsolat: P. Vitális Gábor SDB
e-mail: muzli@msn.com

SERDÜLŐK (12-16 évesek)
December 17-19. (péntek-vasárnap)
Kapcsolat: P. Vitális Gábor SDB
e-mail: muzli@msn.com

FELNŐTTEK
December 17-19. (péntek-vasárnap)

Jelentkezni lehet mindhárom lelkigyakorlatra Lengyel Erzsébetnél a le@invitel.hu e-mail címen és a 20/823-3335 illetve a 30/6454-097 telefonszámokon.

MEGJELENT A 2011-es
Don Bosco Kalendárium
Keressék a szalézi plébániákon, intézményekben! Megrendelhető a Tartományfőnökségen
Tel.: 1/453 2277

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

A legintelligensebb embereknek is szükségük van példabeszédekre ahhoz, hogy Istenről megértsenek valamit.

(ismeretlen)

Az uralkodás példabeszédei

Márk evangélista, miután Jézus több példabeszédét bemutatta, ilyen módon összesítette azokat: „Sok hasonló példabeszédben hirdette nekik a tanítást, hogy megértsék. Pédabeszéd nélkül nem tanított. Mikor tanítványaival magukra maradtak, mindent megmagyarázott nekik.” (Mk 4,33-35, Mt 13,34-35). Ez a mondat Jézus igehirdetésének legfontosabb bizonyítéka. Íme példabeszédeinek néhány jellemzője: Elsősorban az figyelhető meg, hogy nyelvezete népies és konkrét, ami annyit jelent, hogy főleg a szegény emberekhez szól. Témáit a mindennapi életből veszi. Ilyen például az asszony, aki elveszít egy aranypénzt és keresi mindenhol, amíg meg nem találja, és ez amikor sikerül hatalmas örömmel ünnepli a sikert. A pásztor, aki elveszti bárányát, vagy a magvető, aki különböző talajba veti a magokat vagy a halász, aki szétválasztja az ehető és nem ehető halakat, az édesapa, aki gondoskodik a fiáról... A példabeszédek és jelképek, a mindennapokra emlékeztetnek. Abban segítik Jézust, hogy egyszerűsítse üzenetét. Ezáltal válik tisztává és könnyen érthetővé minden ember számára az Evangélium. Fontos, hogy az elbeszélés folyamatosan, újra és újra arra az üzenetre irányítsa a figyelmet, amit tovább akarunk adni. Ugyanezt tapasztaltam: akármerre

jártam, talákoztam emberekkel, akik a sárga esernyőről, vagy „Don Boscóról, a vidám bábjátékosról” meséltek nekem. (Ezek olyan jelek és képek, amelyeket régebben használtam.) Sokszor többet tanulunk a képek által, mint valamely teoretikus olvasmány, vagy egyéb előadás által.

➤➤**Ugyanakkor nagyon fontos hangsúlyozni** hogy, Jézus azt kéri hallgatójától, ne azt nézze amit legelsőre megláthat egy ilyen képben, hanem keresse meg a példabeszéd értelmét. Sokszor néhányan úgy beszélnek ezekről a példabeszédekről, mintha az valami rejtélyes beszéd lenne az Úr részéről. Ebben szerepet játszhat az is, hogy pont maguk az apostolok kérték arra, hogy magyarázza meg nekik a példabeszédeket, illetve két evangélista is olyan magyarázatot próbál adni, amely ellentétes, viszont ha jobban megfigyeljük, akkor kiderül, hogy egymásra építhetőek (Vö. Mt 12,38-40 és Lk 11,29-30). Jézus azonban túlmegy ezeken a példabeszédeken és arra hív meg bennünket, hogy ne csak passzív hallgatói legyünk, hanem valóban értsük meg mit szeretett volna mondani a példabeszéd által. A mindennapi életben sokszor azon izgulunk, hogy mi lesz egy TV-sorozat folytatása és nem azzal foglalkozunk,

hogy mi történik körülöttünk. A Szentírásban találunk erről néhány példát: Dávid király Nátán egyik történetét hallgatja, meglepődik és nem veszi észre, hogy a próféta példabeszéd által a király kettős bűnét mutatja be. Sokszor szükségünk lenne, hogy valaki, mint Dávid esetében Nátán, elmondhassa: „Magad vagy ez az ember” (2Sam 12). Lukács evangéliumában találjuk Simon a farizeus és Jézus történetét, aki elmond neki egy rövid példabeszédet két adósról és arra kéri őt, hogy döntsön igazságosan (Vö. Lk 7,36-50). Képesek vagyunk másokat elítélni, de nem vagyunk képesek felülvizsgálni saját személyünket.

➤➤**A felvázolt példabeszédek** arra serkentenek minket, hogy változtassunk gondolkodásmódunkon, ami azt jelenti, hogy sokszor jobban kell figyelni, hogy mit akar mondani számunkra ez a példabeszéd. Ilyen például a szőlőműködésről szóló példabeszéd (Vö. Mt 20,1-16) vagy hűtlen intéző (Lk 16,1-8). Ha ezek a példabeszédek nem okoznak nekünk meglepetést, akkor megszoktuk, gyakran hallgatjuk, de nem gondolkodunk el rajtuk. A mai világban vannak olyan írók, akik, mikor befejezik művüket, több lehetőséget kínálnak fel az olvasónak a befejezéssel kapcsolatban úgy, hogy vá-

lasztani tudjanak tetszésük szerint. Úgy tűnik, hogy Jézus is ezt teszi, de más okból. Vannak olyan példabeszédek, amelyek nyitottak maradnak, mert felajánlják a személyes szabadságot, a megtérést. A tékozló fiú történetében (Lk 15, 11-32) nem tudjuk, hogy a nagyobbik fiú részt vett-e az ünnepségen, de azt igen, hogy akik hasonlítanak hozzá, vagyis Jézus hallgatói (Vö. Lk 15,1-2), arra vannak meghívva, hogy fogadják el Isten szeretetét és a bűnbocsánatot. Ugyanezt el lehet mondani az irgalmas szamaritánus esetére is (Vö. Lk 10,25-37): egy konkrét

és teoretikusan igaz állításban Jézus arra hívja meg, hogy valósítsa ezt meg: „Menj és tégy te is hasonlóképpen” (Lk 10,37). Jézus példabeszédeiben a legfontosabb dolgok azok, amelyek felhívják figyelmünket Isten irgalmasságára és szeretetére mindenki iránt. Don Bosco tökéletesen megértette Jézus prédikációinak formáját és ezt alkalmazta a fiatalok nevelésében. Mielőtt bemutatott volna valami nehéz elvet, próbált mindig példát hozni rá, sokszor a Szentírásból vett idézetekkel vagy történeteken, meséken, példabeszédeken át mutatta meg, mit is

üzen nekünk Jézus. Erre főleg akkor volt szükség, amikor meghívta az Oratórium fiataljait, hogy éljenek Isten és a felebarátok szeretetében, ami nem más, mint az életszentség. Don Bosco nem akart különleges életszentségeket bemutatni, hanem az oratórium példamutató fiataljain keresztül, mint például: Savio Domonkos, Magone Mihály és Besucco Ferenc próbálta a többiek számára elérhetővé tenni mindezt.

*Don Pascual Chávez rendfőnök,
Bollettino Salesiano 2010/9
(Fordította: Depaula Flavio)*

Egy pap életének állomásai

Don Rua, az utazó

Rendfőnökségének 22 éve alatt (1888-1910) Don Rua 100 000 kilométert tett meg - mintha két és félszer körbeutazta volna a Földet. Elsősorban vonattal utazott - mindig a harmadik osztályon -, néha hajóval, néha a jötevők kocsijain, amiket felkínáltak neki, olykor lóháton, de akár gyalog is, amennyire azt az egészsége lehetővé tette.

Don Rua többször járt Nyugat- és Közép-Kelet-Európában ((*Svájc, Ausztria, Németország, Magyarország, Lengyelország, Szlovénia és Horvátország*), valamint a földközi-tengeri országokban (*Kis-Ázsia, Szentföld, Egyiptom, Tunézia, Málta*). Ezek hosszú utazások voltak, némelyik eltartott akár három-négy hónapig is; kimerítő és fárasztók még a kísérői számára is; gyakran utazott éjszaka, hogy időt takarítson meg, az egészségi állapota sem volt mindig ideális, gyakran kínoztta a tengeribetegség, a lábfájás, a vasúti balesetek kockázatával járt, mint ahogy például Spanyolországban megtörtént ... A megérkezése mindenhol diadalmas volt. Szaléziák és nővérek, munkatársak, jötevők, polgári és egyházi vezetők, nemes emberek, fiatalok és gyerekek, mindenki ünnepelte, tisztelte, figyelt rá. Feliratok, körmenetek, zenekarok, akadémiák üdvözölték, ünnepségeket, találkozókat rendeztek, beszédekkel mondtak a tiszteletére, és elmaradhatatlanok voltak a csoportos fotózások a rendtársakkal és a gyerekekkel. A helyi sajtó részletesen beszámolt róla, és ugyanezt tette a Szalézi Értesítő is.

Összesen 4 évet töltött utazással, de ebben nem volt sem turizmus sem üdülés. Utazásainak kizárólag az apostolkodás volt az egyetlen indíttatása: hogy fenntartsa Don Bosco szellemét a szalézi házakban, új házakat alapítson vagy avasson fel; hogy megismerje és ösztönözze a szaléziákat és a nővéreket nehéz küldetésükben; hogy konferenciákat, találkozókat, lelki gyakorlatokat tartson, gyónásokat hallgasson meg ... Személyesen szólította meg rendtársait, a munkatársakat, jötevőket. Utazásai során megáldotta az új házak alapkövét, felavatta a műveket, átadta az érmeket a jelölteknek, elnökölt a beöltözéseken és a

Don Rua megérkezése Barcelonába.

fogadalmak megújításán, megállapodásokat írt alá, jóváhagyta az okmányokat, és tette mindezt jellegzetesen szalézi szellemben, anélkül, hogy megkérdőjelezte volna "gyermekei" önállóságát az oktatás, nevelés és az igazgatás terén. Természetesen, voltak "célzott" utazásai is, mint amikor a pápával találkozott. 1858-1908 között Don Rua 20 alkalommal ment Rómába, pontosan úgy, mint Don Bosco, akit néhányszor volt alkalma elkísérni.

A házak krónikái beszámolnak az eseményekről, a lelki kegyelmekről (beleértve a csodákat) és mindarról, amit a lelkesedés váltott ki, a "győzelmet a szívek felett" és az új hivatásokat, amik a *másik* Don Bosco látogatását követték. Más helyen kudarcokról, csalódásokról és ellentétes véleményekről számolnak be. Néhányan rámutatnak a megoldatlan problémákra és arra, hogy nem volt teljes mértékben elégedett a munkájával, azzal, amit ma "a karizma meggyökeresítésének" neveznénk. A Don Bosco nővérek Európában és a Földközi-tenger mentén legalább egy látogatásának örvendhetek, de számos amerikai ház (és azok, amiket Kínában és Indiában alapított) nem voltak ilyen szerencsések. De őket sem hagyta magukra. Megbízta Don Alberát, jövőbeli utódát, aki egy közel három évig tartó utazás során (1900-1903) széltébe-hosszába beutazta Amerikát. Ugyanezt tette korábban (1895-1897) Daghero anya esetében is. A személyeken keresztül, postai úton vagy a munkatársak által Don Rua jelen volt mindenhol; senkit sem hagyott magára. Ennek az egyik következménye volt a társaság hihetetlen növekedése az ő rendfőnöksége alatt.

*Francesco Motto nyomán
(Fordítás: Lengyel E.)*

Pakisztánnak segítség kell!

Az augusztusi árvizek és a terrorista veszély felhívta az egész világ figyelmét Pakisztánra. A mostoha időjárás nem sok esélyt adott a pakisztániaknak, a monszun esőzések óriási pusztításokat végeztek, elmosva a falvakat és a termőföldet. Az UNICEF felmérése szerint az ország 1/5 része víz alatt van, 900.000 otthon sérült meg vagy teljesen elpusztult, 15,4 millió embert érint az árvíz, közülük több millióan még nem kaptak segítséget. Riasztó méreteket ölthetnek a különböző fertőző betegségek, mint például a vérhas, a kolera és a hasmenés. A Pakisztánban állomásozó 25 000 katona könnyedén tudna segítséget nyújtani, de készenlétben kell állniuk, hogy megakadályozzák a tálibok támadásait.

Quettában a Don Bosco Központban és a másik pakisztáni szalézi közösségben, Lahoreban az árvizek sújtotta területekről kitelepített embereknek igyekeznek segíteni, függetlenül az etnikai vagy vallási hátterükre. A katasztrofális árvizek sürgős tetteket követelnek. A Pakisztánban dolgozó szaléziak minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy segítsenek a bajba jutott embereken. Szervezetten és hatékonyan dolgoznak. Peter Zago, quettai szalézi a Vatikáni Rádió munkatársának nyilatkozott:

- Ma reggel érkezett mintegy száz család, akiket elláttunk legalább egy hónapra való legalapvetőbb ételkészlettel: lisztet és olajat kaptak, hogy „chapatit” készíthessenek, ami az itteni emberek „kenyere”, továbbá babot, tiszta ivóvizet és valamennyi gyógyszert. Néhány gyermek már megjelentek a kolera és más fertőző betegségek tünetei a kezeletlen ivóvíz miatt.

Egy olyan területen, ahol a nemzetközi humanitárius támogatás még nem érkezett meg, a szalézi táborok támogatást és menedéket nyújtanak mintegy 1500 családnak. Ezekben a családokban hétényolc gyermek is van, így ez összesen mintegy 150 ezer embert jelent.

A Quetta és Lahore városokban levő szalézi központok jelentős anyagi segítséget kaptak Németországból és Ausztriából, szeptember elején a torinói Missioni Don Bosco, a bonni Jugend Dritte Welt és a VIS nemzetközi szalézi segélyszervezetektől, New Rochelleből és Madridból is érkezett. Segítenek a segélyek elosztásának koordinálásában és továbbra is gyűjtik az adományokat a károsultak megsegítése érdekében.

Mint 2005-ben, amikor földrengés sújtotta az országot, a szaléziak Quettában most is mozgósítottak egy tucat fiatal animátort, hogy minél több embert tudja-

nak elérni, és a túlélésüket jelentő segélycsomagokat eljuttassák hozzájuk. A csomagok összeállításával és csomagolásával egy helyi céget bíztak meg. Minden család kap 50 kg lisztet, 5 kg étolajat, 10 kg lencsét, 6 kg teát és cukrot, egy doboz gyógyszert, fűszereket, ásványvizet és néhány edényt. Mindez 8800 rúpiába (81,50 €) kerül. - A mennyiség egy hónapra elegendő - mondja don Zago -, hogy a családoknak legyen elegendő ételkészletük amíg haza nem térhetnek otthonaikba. Már készül a projekt második fázisa, amely során segítik majd őket otthonaik helyreállításában, a megmaradt vetemény és háziállatok hasznosításában. - Az elmúlt időszakban naponta átlagosan 100 családnak osztottuk ki a segélycsomagot - mondja el don Zago. - Nem volt könnyű dolgunk az első napokban, mert tartottunk a kétségbeesett emberek támadásaitól. Amikor megálltunk, egy

Segélyt osztanak a szalézi kisbuszból.

Quettában folyamatosan osztják a segélyt - Peter Zago szalézi atya.

pillanat alatt körülvettek bennünket, ezért csak a gépkocsink ablakából mertük kiosztani a segélycsomagokat. Azóta megváltozott a hangulat, amikor az emberek látták, hogy az élelmiszerekből minden családnak jut. A muzulmánok is elfogadják az általunk, keresztények által felkínált segélyt, és ha közeledünk, már mesziről kiáltják: - Viva Don Bosco!

Mindezek mellett Pakisztánban állandóak a robbantások, az öngyilkos merényletek. Hála Istennek a szaléziak, a munkatársak és a velük dolgozó fiatalok közül nem sérült meg senki.

ANS Quetta/szaleziak.hu

Somalo 2010 - spanyol szalézi ifjúsági tábor - Közel 1000 fiatal, fiatal munkást és szalézit mozgósított a spanyolországi Bilbao Tartomány Somalo és Logroño szalézi háza környékéről az a nyári ifjúsági tábor, melynek mottója ez volt: **"Én merem: és te?"**

Az idei tábor a fiatalok életének fontos kihívásairól szólt, a problémákról és helyzetekről, amelyeket a fiatalok megtapasztalnak. Arra készítette őket, hogy elgondolkodjanak, mérleljenek, megvitatassák viselkedésüket, és hogy érlelődjenek keresztény mivoltukban. Két esemény különösen segített, hogy a fiatalok elmélyítsék a kötelességvállást a fiatal keresztények körében: egy fiatal megkeresztelkedett, egy másik pedig a tábor ideje alatt megújította szerzetesi fogadalmát Félix Urra Medina tartományfőnök előtt. Raúl San Miguel Santanderből barátai körében a táborban szerette volna megkapni a keresztség szentségét, azoknak a fiataloknak a csoportjával, akikkel együtt az elmúlt években közelebb került Jézushoz.

A Somalo véget ért, de él a szívében mindazoknak, akik továbbadják másoknak, hogy a legfontosabb egy szalézi házban a feltámadt Jézus arca, aki meghív mindenkit, hogy ossza meg vele az életét és hitbeli elkötelezettségét.

ANS Somalo

Könyv Vándor József írásaiból - Kubában könyv jelent meg **Vándor atya lelki védjegye** (*Padre Vándor Huella Espiritual*) címmel. A dorogi születésű Vándor József szalézi atya írásaiból összeállított válogatás a havannai püspök, az egyházmegye és a magyar nagykövetség segítségével és ajánlásával került nyomtatásba. Imdáságokat, verseket, elmélkedéseket találunk ebben a 200 oldalas gyűjteményben spanyol nyelven. Vándor atya boldoggáavatási ügye folyamatban van, egyházközsége hívei, tisztelői javaslatára és nagy örömeire.

Olasz fiatalok Compostelában - A Lombardia és Emiliania Romagna olasz tartomány szalézi műveiből 110 fiatal vett részt a zárandoklaton, amelyet az olasz Szalézi Ifjúsági Mozgalom (SYM) szervezett. A csoport augusztus 5-én indult a franciaországi Saint-Jean Pied de Port-ból és augusztus 15-én, érkezett Santiago de Compostelában, 180 kilométert megtéve gyalog, az út 600 kilométeres szakaszát pedig busszal. Az éjszakákat szalézi házakban vagy nyilvános zárandokszállításokon töltötték, megtapasztalva így a zárandoklat élményét, a szegénység-

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

get és csökkentve a kötődést az anyagiakhoz. A zárandoklat lelki vezetője, Elio Cesari atya, tartományi ifjúságpsztorációs megbízott, aki útközben is gondoskodott a zárandoklat intenzív lelki tartalmáról. A közösségi dimenziót előmozdította, hogy a zárandoklat utolsó 10 napján minden egyes gyalog megtett szakasz végén egy társukkal együtt tették meg - mindig mással, így kialakítva és megerősítve a baráti kötelékeket.

ANS-Milano

Marek Adam Chrzan Észak-Európa új regionális tanácsosa - Miután a szalézi rendfőnök július 21-én elfogadta Stefan Turansky eddigi régióvezető lemondását, aki egészségügyi okokra hivatkozva kérte felmentését, július 27-én Marek Adam Chrzan állította az Észak-Európa Szalézi Régió élére, ahová hazánk is tartozik.

Chrzan atya Katowicében született 1964-ben, 1984-ben kezdte a noviciátus a Kopiec szalézi házban, 1991-ben tett örök fogadalmat, 1993-ban szentelték pappá Krakóban. 1994 és 1997 között tanulmányi prefektus volt a krakkói teológián, 2001-ben lett ugyanitt tartományi ház rektora. A krakkói lengyel tartomány (PLS) tanácsosa, majd vikáriusa 2001-2004 között. 2006-ban a rendfőnök tartományfőnöknek nevezte ki. Beszél lengyelül és olaszul.

Kinevezését az Észak-Európa régió élére pozitív visszhangot váltott ki a tartományfőnökök között.

ANS-RMG

Brazília - a fiatalok és a szaléziak ünnepe - A fennállásának 50. évfordulóját idén ünneplő brazil főváros történelméhez hozzá tartozik a szalézi jelenlét, ami egyidős a várossal. A város püspöke és a rendfőnök áldása után mintegy 300 fiatal indult gyalogosan arra a 18 km-es zárandokútra, ami a Don Bosco emlékhelytől a város első kő épületéig, az Ermida Dom Boscóig vezet. Útközben megálltak a székesegyháznál, ahol Pascual Chávez rendfőnök megáldotta Don Bosco szobrát, aki a város védőszentje. A szobor a város vezetőségének ajándéka a helyi egyház számára. A gyalogos zárandoklat végén az Ermida Dom Bosco templomban Bráz de Aviz érsek mutatott be ünnepi szentmisét Tarcisio Scaramussa San Paulo szalézi püspökével és Pascual Chávez rendfőnökkel, valamint számos szalézi pappal együtt. A szentbeszédet a rendfőnök mondta, felidézve, hogy Don Bosco a szíve középpontjába a fiatalokat tette. Bátorította őket, hogy vegyék komolyan az életet, higgyenek magukban és a képességeikben, legyenek Jézus barátai, és akkor Don Bosco álma Brazíliáról valóra fog válni.

ANS Brasilia

Belgium - kerékpáron Don Bosco és Mazzarello Mária nyomában - Idén nyáron negyvenkét 14-16 éves fiú és lány indult el Belgiumból kerékpáros zárandoklatra Don Boscóval és Mazzarello Máriával kapcsolatos szent helyekre. A belga Ardennekből indulva 700 kilométert tettek meg részben busszal, részben kerékpáron.

A zárandoklat állomásai voltak: Carmagnola, Mornese, Asti, Colle Don Bosco és Torino. A napok reggeli imával kezdődtek, a nap középpontjában pedig egy elmélkedés volt. Délutánonként a kerékpárosok rövid szünetet tartottak, amely során kis csoportokban megvitatották a napi témát. Este volt rá idő, hogy a fiatalok megosszák gondolataikat.

Don Bosco halálának első centenáriuma óta kezdtek meg az ifjúsági zárandoklatokat Belgiumból azokra a helyekre, amelyek kapcsolódnak Don Boscóhoz. Ezek során a fiatalok megismerték és megtanulták jobban értékelni a szaléziak alapítójának életét és lelkiségét.

ANS - Farnière

Talákozás

A 2010. évi nyár engem személyesen is sok élménnyel gazdagított. Egy tanulmány megírásához való szakirodalmi felkészülésem közben olvasottak jó része megegyezett az én nézetemmel, addigi gyakorlatommal, de találkoztam új gondolatokkal is. Hosszú idő után lehetőségem volt régi ismerősökkel is találkozni. Előfordult, hogy teljesen váratlanul összefutottunk valakivel. Nyaralásunk során érdekes emberekkel ismerkedhettünk meg, és még sorolhatnám hogy a találkozások milyen formáit, szintjeit élhettem meg. Ezért, már augusztus közepén elhatároztam, hogy a Szalézi Értesítő következő számában az embereket formáló találkozásokról fogok írni, s ezt erősítette meg bennem a szalézi honlapon való „barangolás” is, ahol arról olvashattam, hogy a serdülőknek szervezett Szalézi Vadóctábort is a találkozások témakörben szervezték meg. (Itt is megjelent a gondolatok találkozása.)

Mint a bevezetőben is láthattuk a találkozás szó sokféle lehetőséget, értelmezést is magában foglal. Jelentheti az egyszerű találkozás során való megismerkedést, ami lehet, hogy nyomot hagy bennünk, de lehet, hogy közömbös marad, gyorsan elfelejtődik. A fiatalok szóhasználatával élve az „összefutás” egy rövidebb idejű beszélgetést, információcserét egy könnyedebb témájú találkozást foglal magában. A szó tartalmazhatja egy folyamatos emberi kapcsolatban – barátság, szerelem, oratóriumi alkalmak, kártyapartnerek, stb. – tartalommal megtöltött találkozások egyikét is. Jelenthet akár új, akár hosszabb ideje tartó ismeretség, rendszeres együttlétek ellenére egy olyan pillanatot, amikor rácsodálkozunk a másikra, és formálódni kezd bennünk a szimpátia. Ez lehet a közös érdeklődésen alapuló „ha a nagy elmék találkoznak” barátság, de lehet a szerelem alapja is. A nyári programok, táborok, közösségépítő csoportok, társasági találkozók idején nagyobb a valószínűsége annak, hogy ezek a helyzetek megeremtődnek. Amennyiben más-más településen élnek, úgy megfogalmazódnak az ígéretek, hogy írnak, telefonálnak, SMS-eznek, e-mail-

eznek egymással, de a távolság és az idő az esetek többségében gyengíti, esetleg meg is szünteti ezeket a kapcsolatokat. Rendszeresen összefövő gyermekek, fiatalok körében is gyakran találkozunk azzal a problémával, hogy csak feszengnek, nem tudnak miről beszélgetni, nem tudják mit kezdjenek egymással, és várják a felmentő barátot, ismerőst, felnőttet. Ugyanígy a szorosabb kapcsolatok is kiüresedhetnek, a találkozások felszínessé válhatnak, egy idő után meg is szűnhetnek.

A szalézi közösségekben nemcsak az a feladatunk, hogy „meghívjuk” a gyerekeket, hanem az is, hogy megtanítsuk őket a kapcsolatok megtartására, hogy ne rohanjanak el az új, esetleg őket is építő emberi kapcsolatok lehetőségei és egymás mellett. Ahhoz, hogy közösségeinkben a megtartó találkozásokat meg tudjuk teremteni elsődleges az egymáshoz való viszonyulás. Mindenki egyenlő, nem lehet sztárolás. Olyan feltételeket kell teremtenünk, amiben mindenki megtalálhatja a maga feladatát, a maga helyét. Így megtapasztalhatják, hogy sokféle vagyunk, vannak gyengeségeink, erősségeink, és a segítő együttműködéssel erőnyeink összeadódnak, sok mindent meg tudunk oldani. Az eltérő szociokulturális közegből érkező esetében fontos szerepe lehet annak is, hogy őt az új környezetben elfogadják, fontosnak tartják, ez az ő életében egy szociális előrelépést jelenthet. A közösségi találkozások a sok emberrel való kommunikáció lehetőségét is magukban hordozzák, amelyek az odaérkező barátok, esetleg párok esetében bizalmatlanságot, féltékenységet is szülhet. Ezek olyan lehetőségek, amikor megélhetik, hogy csak akkor szeretem a barátom, kedvesem, ha megbízom benne, ha én is örülök annak, hogy a másik jól érzi magát, és nem teszem tönkre a találkozásokat a féltékenységgel, durcáskodással. A szervező szalézi munkatársak felelőssége, hogy a gyerekek/fiatalok az értelmes szabadidő eltöltése mellett pihenhessenek is. Ehhez olyan módokat kell felkínálni, amelyben mindenki megtalálhatja a maga pihenését szolgáló módot. A nyár, a szünidők a lelki töltekezést is szolgálják. A találko-

zások szervezésekor nemcsak az egymás megismerését lehetővé tevő programok összeállítása a cél, hanem azon lehetőségek biztosítása is, amikor megéljük, hogy velünk az Isten. Erre nemcsak az egyre több közösségben megtartott „jőéjszakákat”, hanem egy-egy téma újszerű megbeszélése, a fiatalok számára érdekes emberek meghívása is alkalmas adhat.

A tanév megkezdésével a találkozások a helyi szinteken valósulnak meg. De ahhoz, hogy az ország más részein élők esetleg határon kívüli gyermekek/fiatalok kapcsolatai ne szakadjanak meg a találkozások iskolaidőben is megszervezhető. A lelki gyakorlatokon kívüli lehetőségek, pl.: a tanév egy előre kijelölt hétvégéjén a közösségek közötti sport-, tréfa-ügyességi és műveltségi versenyek. Ezekre egy egységesen összeállított feladatsor alapján, előzetes gyakorlás lehetőségét is biztosítva készülhetnek fel. A felkészülési idő alatt a helyi szinteken megeremthető a rendszeres találkozás a közös cél érdekében és a közösségépítés, valamint az országos találkozókra a vakációban kialakult kapcsolatok ápolása és a Szalézi Családhoz való tartozás érzésének tovább erősítése. A mi közösségeinkbe valami módon eljutók között sok a lelkiileg, esetenként fizikailag is elhanyagolt gyermek, fiatal. A magányos gyermekek vágya, hogy szeressék, törődjenek velük, ne vegyék semmibe őket, így érzik védve magukat. A találkozások hatással vannak ránk. Hatnak az érzelmi, értelmi, erkölcsi fejlődésünkre, hathat az életmódra, stb. A találkozások megeremtésének hogyanjaira sok példát láthatunk Don Bosco életművében. Az ő szeretet-célja az adás volt. Igyekezett olyan helyzeteket teremteni, hogy találkozhasson a rászoruló fiatalokkal és úgy közeledni hozzájuk, hogy ne kelljen szégyenkezniük, ne kelljen – ne tudják a találkozást követő meghívásokat visszautasítaniuk. Erről Pier Luigi Cameroni így ír:

„Különleges tulajdonságává válik **'a találkozás művészete'**. Odafigyeléssel, találékonysággal, egyedi pedagógiai intuícióval bármelyikük irányába képes kezdeményezni.”

„A szeretet pedagógiájában a fiatalokkal történő első találkozásnak, első közeledésnek különleges jelentősége van, mert kijelöli a jövőbe irányuló utat. Egy sarkkő, melyre az elkövetkezendő idők nevelése épít. Ez az egyedi művészet a fiatalok nevelésében egy új pasztorációs stílust honosít meg.” (Cameroni, 2008., 41.)

Rózsáné Czigány Enikő
szalézi munkatárs

Felhasznált irodalom: Pier Luigi Cameroni (2008): Don Bosco látó szíve. Don Bosco Kiadó, Budapest

STÉG

*"Aki énekel kétszeresen imádkozik"
- hát még aki táncol is...*

Első alkalommal, hagyományteremtő jelleggel rendezték meg Apostagon a „STÉG” animátor találkozót. Július utolsó hetét 24 fiatal töltötte a falu plébániáján és annak szomszédságában, hogy az eddigi két éves animatori képzést továbbfejlesztve mélyebb ismeretekre tegyenek szert. A résztvevők Balassagyarmatról, Egerből, Mogyoródról, Óbudáról, Nyergesújfaluról és Pécsről érkeztek.

Vitális Gábor, Ábrahám Béla és Fülöp Tibor szaléziak vezetésével egymást követték az előadások, melyeknek célja saját magunk és egymás mélyebb megismerése, és ezáltal az animatori magatartás jobbá tétele volt. Milyen szerepet töltsz be a közösségben? Milyen személyiségekkel találkozhatunk csoporton belül? Milyen külső és belső tulajdonságok alakítják az animátor személyiségét? Ez csak három kérdés a sokból, melyek megvitatása tényleges hatással volt és van feladatunk ellátására.

Az előadásokon túl közös játékok, tábor-tűz és nem utolsó sorban speciális műhelyek is helyet kaptak a hétvége folyamán, így nagy hangsúlyt fektettünk a lelki

műhelyre, valamint az oratóriumi és kézműves műhelyekre. Utóbbi kettő a Ladik fesztivál miatt létfontosságú, mivel a fesztivál alatt működtetett oratórium szolgált a STÉG céljának gyakorlatba való átültetésére. Meglátásom szerint ez jól sikerült, hiszen a Ladik 3 napja alatt (és még előtte is) rengeteg fiatal látogatta meg az oratóriumot és játszott a közösségben. Lehetőséget kaptak erejük összemérésére csocsóban és ping-pongban, megismerhették és megtanulhatták, mi a BANS, és az eddigi évekhez hasonlóan idén is volt teaház, ahol a fiatalok kötetlenül beszélgethettek és játszhattak a szaléziakkal és az animátorokkal.

Nem mehetünk el szó nélkül a nagyszínpadon zajló koncertek mellett sem. Idén is nagyszerű zenekarok léptek fel, többek között a Borka Band, a Só, a The Last Chance Band, Eucharist és a koncertek zárásaként szombat éjjel Varga Miklós.

A szaléziak jelenlétének fontosságát Zakar Zoltán polgármester szavai is kiemelik:

„Nekünk önkormányzati szinten nagyon nehéz a fiatalokat összehúzni, nektek

viszont néhány nap alatt sikerült!”
Köszönjük, hogy ott lehettünk!

Széles János

A STÉG témája: "Aki énekel kétszeresen imádkozik" - arról szólt, hogyan válhatunk jobb animátorokká.

Pont az, aki kell!

Új tartományfőnökünket, Manjooran Simon atyát alig néhány nappal a hivatalos beiktatása után kerestem meg. Nyugodtan, derűsen és készségesen válaszolt kérdéseim özönére.

Hogyan lett szalézi?

Édesanyám egy nagyon vallásos családból származik, amelyet Isten sok papi hivatással áldott meg: egyik bátyja püspök, három pap, egy pedig misszionárius Brazíliában, így nem volt újdonság, hogy én is pap lettem. Nálunk természetes dolog volt, hogy a családi összejöveteleken mindig nagyon sok pap és nővér van. Nagy kincs a család, ott tanultam meg sok mindent, amit később kamatoztatni tudtam.

Tizenegy éves voltam, amikor egy családi kirándulás alkalmával meglátogattunk egy útba eső szalézi kollégiumot. Valami nyári oratórium-féle zajlott, az udvaron nagyon sok gyerek volt és közöttük sok szalézi. Játsoztak, táncoltak, nagyon jó hangulat volt, és ez engem megragadott. Amikor a szüleim befejezték a látogatást, nekem nem volt kedvem velük menni, ezért kértem, hogy hagyjanak ott, és csak visszafelé jöjjenek értem. Ők elmentek, és amikor visszafelé bejöttek értem, én nem akartam velük hazamenni. Így ott maradtam.

Mi fogta meg?

A hangulat, és az, hogy a szalézi sem olyan, mint az egyházmegyes pap. Más.

Hogy fogadta a családját a kinevezését?

Természetesen nagyon örültek. Édesanyám nagyon sajnálta, hogy nem tudott eljönni, de sajnos nem tudta beszerezni a szükséges iratokat. Szerencsére egy unokatestvérem itt tudott lenni, és eljött egy fiatal pap is, aki nekem köszönhette, hogy szalézi lett.

Nem ijedt meg a nagy feladattól?

Sajátos helyzet uralkodik most a magyar szaléziak körében, amikor a nagyon idős magyar és a még formációban levő, zömmel külföldi és nagyon fiatal szerzetesek között alig van néhány aktív közepkorosztálybeli. Amikor a kinevezés előtt a régióvezető itt járt és a rendtársakkal közösen megtárgyaltuk, ki lenne a legjobb erre a felelősségteljes posztra, akkor

az a vélemény alakult ki, hogy bárki lehet, de olyan legyen, aki már ismeri az itt uralkodó helyzetet, és jól ismeri Don Boscót. Amikor a rendfőnök Rómába hivatott és közölte, hogy engem nevez ki, nem akartam elfogadni, hiszen jól éreztem magam Kazincbarcikán, azt mondtam, legyen valaki más. De don Chávez azt mondta: - Te nem vagy sem túl fiatal, sem túl idős, öt éve élsz ott, és már kellően megismerted a helyi viszonyokat és megérted a misszionáriusokat is. Ez a feladat fontos, és pont te vagy az, aki oda kell! - így elfogadtam.

Hogyan lesz egy indiaiból magyar?

Sosem éreztem, hogy idegen vagyok. Korábban is sokat jártam Európában, hiszen Rómában tanultam néhány évig, és nyaranta kisegítettem egy olaszországi plébánián, így nem ért felkészületlenül a változás, amikor Magyarországra érkeztem. Természetesen az első időszakban én is, mint minden misszionárius, egy nyelvi kurzuson vettem részt, majd amikor 2006-ban megalakult Kazincbarcikán a Szent József rendház, annak az igazgatója lettem.

Volt problémája a beilleszkedéssel?

Soha. Minden teljesen normális volt számomra: az emberek, a szokások, a kultúra... Lehet benne valami igazság, hogy a hunok-magyarok ősei is valahonnan Indiából származtak, mert én mindig úgy éreztem, hogy nem vagyok jövevény ebben az országban. Egy kollégista egyszer megkérdezte tőlem, hogy hol vagyok otthon. A szerzetesi élet alapvető elemei minden közösségben egyformák, egy szerzetesnek - így nekem is - ott van az otthona, ahol éppen van.

Szívesen ment annakidején Kazincbarcikára?

Nagyon örültem, hogy oda küldtek! Sok volt a munka, sokat tudtam tenni a szegény, veszélyeztetett gyerekekért. Nem volt könnyű eljönni onnan, de nem szakadtam el teljesen tőlük, hiszen tartományfőnökként is sokat tudok tenni ér-

tük. Egy szalézi életében csak az lehet a rossz, ha nincs kivel foglalkozni.

Vannak már terveid?

Az első helyen szerepel a terveim között az ifjúságpasztoráció, a hivatáspasztoráció, utána pedig a kommunikáció területének megerősítése.

Az ifjúságpasztoráción belül már több terv és ötlet is született, az új megbízottnak, Vitális Gábor atyának van egy koncepciója, amit majd együtt ki kell dolgozunk.

Ami a hivatásokat illeti, tudjuk, hogy az ötven év kommunizmus hatása nem múlt el nyomtalanul, hiszen még a tíz misszionáriussal megerősítve is igen kevés az aktív szaléziak száma, és kevés a hivatás. Nem csoda, hiszen évtizedekig nem volt kapcsolat és nem volt igazi szalézi modell, ami a fiatalokat vonzotta volna. Amikor napjainkban a szabadidős tevékenységek során találkozunk a szerzetesekkel, látják, hogy vidámak, játszanak, sportolnak, és ez vonzza őket. A fiatalok között lenni jó, de ez nem minden, nem csak ebből áll egy szalézi élete. Ahogy Kalkuttai Teréz anya mondta: - Mindenki látja, amit csinálok, de senki nem tudja azt, hogy ki vagyok én. Egy szerzetes, az nem egy jó barát, nem egy animátor: annál több. A fiatalok csak azt látják, hogy sokat dolgozunk, és ezért nem kapunk pénzt. Arról kell beszélni nekik, hogy mi mindezt Jézusért tesszük. Ők keresik és látni akarják Jézust, találkozni akarnak vele, de mi félünk nekik Jézusról beszélni, félünk az életcélunkról, a hivatásunkról beszélni. Don Bosco módszere jól működik, de csak akkor, ha használjuk, ha sok személyes beszélgetés során kapcsolatot alakítunk ki a fiatalokkal.

Mi lesz az első dolga?

Útra kelek és elmegyek minden rendházba. Információkat gyűjtök, megismerkedek az emberekkel. Persze, a rendtársaimat ismerem, a házakban is jártam már, de most egy kicsit más szemmel nézek majd mindent.

Őn szerint mik a magyar tartomány erős-

ségei? Mi az, amivel büszkélkedhetünk?

Minden magyar szalézi házban nagyon családias hangulat uralkodik. Ez nagyon fontos. Emellett azt is nagyon pozitívan értékelem, hogy szinte minden helyen a szalézi közösség körül van véve világiakkal, akik szorosán együttműködnek velük. Egy ilyen helyzetben, amilyen most Magyarországon is uralkodik, hogy nagyon kevés a szalézi, rendkívül fontos ez a kapcsolat. Az előző Egyetemes Káptalan témája volt az új látóhatárok megnyitása. Sok a szegény gyerek, akik várnak minket, például Európa több országában is sok a cigány. Már több cigány misszió van, de Kazincbarcikán már nem a kezdés nehézségeivel küzdünk, hanem eredményeket tudunk felmutatni, megvalósult terveket, tanúságokat más missziók számára - ez a rendnek nagy értéket jelent.

És mik a gyengéi?

Ahogy már említettem, az első helyen áll a szaléziak csekély létszáma. Kevesen vagyunk. Emellett a hivatáspasztoráció is háttérbe szorult az utóbbi időben, ezt meg szeretném erősíteni. Indiában tíz-tizenöt évig dolgoztam Hyderabadban, missziós területen a fiatal hivatások formációján, így sok tapasztalatom van ezen a téren. A régi tanítványaim közül sokan vannak, akik papok lettek, és amikor kineveztek, jelentkeztek nekem, és azt mondták: - Akkor te segítettél nekünk, hogy szaléziak lehessünk, most jövünk, és mi fogunk segíteni neked.

Mi a terve a szaléziak fenntartásában működő iskolákkal?

Don Bosco működésének a legfontosabb területe az oratórium mellett az iskola, ami szintén nagyon fontos helye a találkozásnak. Mi, szaléziak nem csak oktatunk, hanem nevelünk és evangelizálunk is, mert a célunk Jézus felé vezetni a fiatalokat. Meg akarok ismerkedni a tanárokkal, hiszen ők a példa, amit a gyerekek az iskolában látnak, ezért nagyon fontos, hogy keresztény pedagógusok legyenek és alkalmazták munkájuk során Don Bosco módszereit.

Van-e rálátása a szalézi munkatársak tevékenységére?

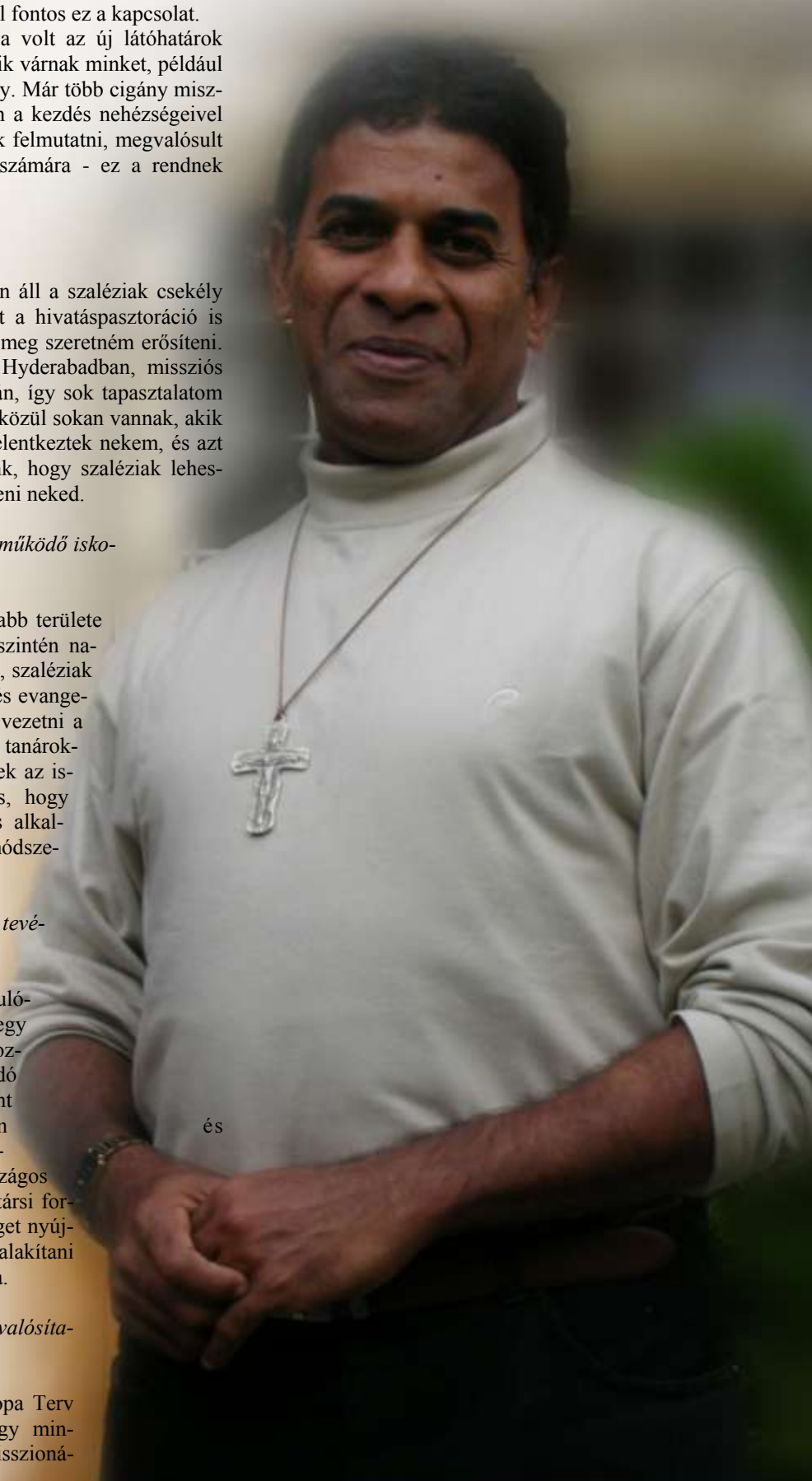
Egy teljesen újfajta modell van kialakulófélben, amikor egy szerzetes körül egy csoport világi van, akik együtt dolgoznak vele. Az Európában ma uralkodó helyzetben ez a modell megoldást jelent a további munkához. Kazincbarcikán itt, Óbudán is aktív munkatársi csoportok vannak, de úgy látom, hogy országos viszonylatban nem kielégítő a munkatársi formáció. Ebben szeretnék nekik segítséget nyújtani, anyagokat hozni Rómából és kialakítani egy komoly formációs tervet számukra.

Van-e olyan álma, amit szeretne megvalósítani?

Amikor Rómában voltam, és az Európa Terv került napirendre, meglepődtem, hogy mindenki Magyarországról beszél. Tíz misszioná-

rius van itt, akik problémamentesen és nagyon jól beilleszkedtek a helyi körülmények közé. Sok más országban is vannak misszionáriusok, de sok problémával kell megküzdeniük, sok a konfliktus, a gond. Itt nem volt. Ezt az utat szeretném én megmutatni Európának, a magyar példát, hogy mindenhol követni tudják és meg tudják ugyanezt csinálni.

Lejegyezte Lengyel Erzsébet

A Vadóc tábor szalézi megasztúárjai: Tóth Domonkos és Gaál András.

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Ministránstábor - Mint minden évben 1994-től, idén is megrendezésre került, a hagyományos Szalézi Ministránstábor, a tábor témája az Eucharisztia-Oltárszentség volt. Bár az idei tábor nagy változásokon ment át, hiszen most már nem csak azokról a plébániákról várták a ministránsfiúkat ahol vannak, voltak szaléziak, hanem országos szinten minden plébániára eljutott a híre ennek a tábornak. Ennek megfelelően sok helyről érkeztek gyerekek. Kisebb-nagyobb csapatokkal hogy megmérkőzzenek, a nagy hírnévvel övezett Savio Domonkos Kupáért, persze ennek a tábornak sem a versengés volt a lényege, hanem hogy jobban megismerjük az a szolgálatot, amit az oltár körül végzünk, hogy hazatérve még szebben és jobban tudjunk szolgálni a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak. Rengeteg ügyességi, fizikai és szellemi feladat várt a gyerekekre, amit nagyon élveztek. De a központi része a tábornak az a szentmise, az azon való szolgálat és lelki feltöltődés volt. Reggeli és esti imákkal, Jó Éjszakát-okkal és éjszakai szentségimádással. Ebben a rekkenő hőségben sem tikkadt a ministránsok hangulata, hiszen a focipályán folyamatosan rúgták a bőrt. Az Ifjúsági Ház öreg falai zengettek a nevetés-

től, a csocsó és pingpong hangjától. A csütörtöki napon, túrán vettünk részt. A közeli Mogyorósbányára mentünk, az út első részét csendmenetben, valamint egy tized Rózsafűzér elimádkozásával tettük meg hogy lélemben felkészüljünk a szentmisére. Majd a szentmise után számháborúban csaptak össze a csapatok. Ahol ismét előtérbe került a versengés.

A gyerekek megtanultak, ebben a táborban figyelni a rendre és a pontosságra mivel, minden késés és rendetlenség pontlevonással járt. Így az egy csapatban lévők ösztönözték egymást, hogy ez miatt ne maradjanak le.

Az egész heti versengést végül Tinnye-Páty-Borsodnádásd összevont ministráncsapata nyerte meg. Így a Savio kupa egy évre ismét eltávozik Péliföldszentkeresztről, ahhoz a csapathoz, aki a legtöbbet tette érte.

De a tábor célja nem a versengés volt, hanem hogy jól érezzük egymást, lelkileg megerősödjünk, és hogy akiben vannak ilyen késztetések, megtapasztalják milyen a szerzetesi élet. Jövőre ugyanitt találkozunk, reméljük még többen és több helyről fogunk összegyűlni, hogy ez a csodálatos tábor ne tűnjön el, hanem még évtizedekig képezze, nevelje a ministránsfiúkat.

Tóth Gábor SC

Vadóc tábor - Találkozások - Idén július 20-24. között került sor Péliföldszentkereszten a már hagyományosnak mondható Vadóc táborra, ami a szaléziak egyetlen olyan programja, amely kimondottan a serdülő korosztálynak szól, és öt napra kikapcsolódást nyújt a 12-17 éves "vadócok" számára. Idén 33 volt a résztvevői létszám, ami 2:1 arányban a fiúk javára dőlt el.

Nagy örömmel töltött el, amikor megtudtam, hogy animátorként én is részt vehetek ebben a táborban, amely minden évben érdekes programokat nyújt a fiataloknak. Ez idén sem volt másképp. Az öt nap folyamán Don Bosco találkozásai a fiatalokkal volt a téma, amit Kukuczka Robert atya tanulságos előadásai és érdekes színdarabok által ismerhettünk meg. A lelki programokért Robert atyán kívül Fülöp Tibor és Quadros Lytton szerzetesnövendékek és az idősebb animátorok voltak felelősek, így az imák és a szentmisék feltöltődést jelentettek minden táborozó számára. Az előadások és lelki programok után 7-8 fős kiscsoportokban beszélgettünk a témáról, hogy a fiatalok feltehesék kérdéseiket, és így jobban megismerhessék Don Boscót, a szalézi lelkiséget, egyben Jézust és önmagukat is.

A résztvevők különböző műhelyek közül választhattak érdeklődési körüknek megfelelően: volt kézműves, színjátszó, szablyavívás, blog, tánc/zene. A tábor ideje alatt ezekben a műhelyekben sajátíthattak el új ismereteket.

A lelki programokon és a műhelyeken kívül más kikapcsolódási lehetőségeket is nyújtott a tábor. A tábortűz jó alkalom volt a fiatalok számára a vidám együttlétre, éneklésre, táncrea és közös beszélgetésre a tűz körül, lehetőség nyílt új barátságok építésre. A Szalézi Megasztár alatt mindnyájan megmutathattuk a tehetségünket. Főleg énekekben és zenélésben jeleskedtek a résztvevők, de az est végén két "szalézi megasztárt" is avattunk: Tóth Domonkos mesteri furulyajátékával, Gaál András pedig döbbenetes előadói tehetségével kápráztatott el mindenkit. Az akadályversenyen a csapatok Jézus életének állomásaival kapcsolatos tanulságos feladatokat oldottak meg, bejárva a Szentkereszt környéki dombokat. Végül Szönyben a strandnapon mindenki kipihenhetette magát (kivéve a lányok, akik ötpercenként a vízben landoltak a fiúk segítségével J).

Természetesen odafigyeltünk arra is, hogy ne tunyuljanak el a vadócok, ezért minden reggel tornával kezdtünk a napot. Ezek többnyire ismert és új bansokból álltak, melyeket a nap folyamán többször megismételtünk mindenki örömeire.

Számomra nagy élményt jelentett az idei Vadóc tábor, hiszen jó érzés kimozdulni itthonról, főleg ha ezt egy ilyen szuper program keretében teheti az ember

*Telek Zsuzsanna animátor,
Balassagyarmat*

PESTHIDEGKÚT

A négy hold nővére és a fény színfóniája - Szép hagyomány nyomán idén is megrendezésre került Pesthidegkút-Ófalun a nyári oratórium június 16 és július 2-a között a szalézi nővérek vezetésével. A nővérek munkáját idén tíznél több fiatal animátor segítette a kézműves foglalkozások vezetésében pedig szülők segédkeztek. Az idei oratórium szellemi mondanivalója egy történet köré szerveződött, mely Pádovából érkezett a megfelelő útmutatásokkal együtt. A mű címe *A négy hold nővére és a fény színfóniája* volt, melyet Ági nővér fordított le áldozatos munkával magyarra egy ügyes animátor segítségével, hogy aztán a gyerekeknek is tolmácsolhassa fő mondanivalóját: a barátság, az állhatatosság, a hűség és a szeretet fontosságát életünkben. E történetre épültek a reggeli elmélkedések és a színjátszókör szerepe is.

Az oratórium idén igen színes programmal várta a gyerekeket, a reggeli után mindig egy evangéliumi részlettel kezdődött a napi program, majd a színjátszókör tagjai adták elő az asznapi jeleneteket a fent említett darabból. Ági

nővér ezek alapján fogalmazta meg röviden elmélkedéseit és a nap fő célkitűzéseit, melyeket azután kiscsoportos beszélgetésekben fejtettek ki és értelmeztek a gyerekek az animátorok vezetésével. Ezt az egyes tevékenységek gyakorlása követte egészen délig: a gyerekeknek lehetőségük volt agyagozni, gyöngyöt fűzni, gyertyát mártani, üveget festeni, kosarat fonni stb. a színjátszókör is ekkor tartotta próbáit, s örömmel volt tapasztalható, hogy tagjai fele részben animátorok., ugyanis a darab komolysága megkívánta az érettebb szereplőgárda részvételét, de nem volt hiány a fiatalabb tehetségekben sem. Az egész oratórium idején megfigyelhető volt az az örömteli változás a korábbi évekhez képest, hogy az animátorok sokkal nagyobb részt vállaltak a szervezésben, és kevésbé idegenkedtek attól, hogy a gyerekek elé állva önkéntesen vezessék őket, meséljenek nekik, vagy tanítsanak nekik énekeket, táncokat.

Az idei oratórium programjában fontos szerepet kapott a magyar történelem egy szeletének bemutatása a gyerekek számára, méghozzá a számukra leginkább élményt nyújtó módon. A Gercse pusztára történő kirándulásunk során a gyerekek a honfoglalás kori magyar íjjászati rejtelseibe kaphattak betekintést és lehetőséget kaptak arra is, hogy maguk is kipróbálhassák, milyen ügyesen tudnak célba találni, méltó örökösei lehetnek e őseinknek. Egy

másik bemutató kapcsán a gyerekek a honfoglalás a lovagkor egy-egy másik fegyverével: a karddal és ennek különféle típusaival ismerkedhettek meg, ezen keresztül pedig kissé bepillantást nyerhettek őseink életmódjába is. A bemutatót az arra érdemes személyek „lovaggá ütése” követte, mely nagy tetszést aratott, ámbar a fiúk kissé hóbörögtek, miután tudatosult bennük, hogy eztán az asszonynéppel szemben lovagiasan s előzékenyen kell viselkedniük.

A délutánok a felhőtlen játék, móka s kacagás időszakai voltak, amikor is az egyes csapatok a közös játékokban és vetélkedőkben pontot gyűjthettek. A győztes csapat a zárónapon megkapta a vándorkupát.

A záróünnepségen vendégünk volt Carolina nővér, akit a gyerekek nagy szeretettel fogadtak és különféle produkciókkal, élménybeszámolókkal köszöntötték. A két és fél hét együttlétét méltó módon szentmisével zártuk megköszönve Istennek a békés örömeit, melyekben részünk lehetett és azért könyörögtünk, hogy életünk során megkapjuk azt a kegyelmet, amelyet idei mottónk is hirdetett: „Uram, mutasd meg arcodat nekünk!”

Kalotai Noémi pesthidegkuti animátor

PÉCS

Nyári tábor - A pécsi Don Bosco Napközi nyári tábora az idén Kővágószőlősen zajlott, Péctől mindössze 20

Pesthidegkút - a napközi résztvevőinek hagyományos kirándulása a Gercsére.

Pécsi táborozók.

km-re, de gyönyörű környezetben, egy megüresedett, ifjúsági házzá átalakított plébánia épületében, bár 8-10 ágyas szobákkal, de megfelelő kiszolgáló helyiségekkel, gyerekbarát, hatalmas udvarral.

Induláskor hét 10 év alatti apróság nyüzsgött körülöttünk izgatottan. A "nagyok", - 12-16 évig -12-en voltak, de a Napközi-ből csak négyen, "idegenekkel " kellett feltölteni a létszámot. Négy állandó felnőtt segítő (Barton Attiláné Klári, Messné, Mezey Klára, Péterfia Karola és Schrothné Fay Timea) látta el a szolgálatot, Péterfia Zoltán többször, s minden nap egy-egy felnőtt meglátogatott minket a nevelő-gárdából. A harmadik napra már egész "csapat" formánk volt.

Mivel "Afrika-tábornak" neveztük magunkat, délelőttönként különböző meghívott előadóktól előadásokat hallgathattunk, csodaszép képeket nézhettünk Afrikáról. Földrajza, történelme, egészségügye, állatai, gazdasága, s természetesen vallása is szóba került. Ebéd után kvíz-kérdésekre adott válaszaikkal adtak számot a gyerekek, milyen tudással gyarapodtak aznap.

Egyik nap megmásztuk a Jakab-hegyet, megpihentünk a pálos rend ősi kolostorának romjainál. Délután pedig az úton gyűjtött szép, lapos kövekre afrikai motívumokat festettünk. Másik napon nemezélés került sorra, majd agyagozás, melynek kapcsán ügyes kezek egy kis afrikai földkunyhot is készítettek emlékebe. Utolsó napon batikolással mindenki egy kis kendőt gyártott, a táborra való emlékezés felíratával. Persze, az ülő munkában elgémberedett lábakat is meg kellett mozgatni focival, métával, vagy csak fogócskával, ugráló kötéllel.

A reggeli torna kapcsán "szalézi" táncokat

tanultunk (bans), este pedig minden nap más-más nevelő mondott "Jó éjszakát!"-ot. S ha egyik-másik csemetének hiányzott a "nasi", könnyű volt elhallgattatni: "Afrikában vagyunk, örüljünk, hogy kenyér jut minden napra!" –

A tábortúznél minden szoba szolgált egy kis meglepetés-műsorral. Azt hiszem, szép emlékekkel zártuk a tábort.

Mezey Klára

ÓBUDA

Óbudai szalézi nyár 2010 - Az idei nyár sem telhetett el szalézi táborok nélkül Óbudán. A szokásos nyári oratórium ezúttal két héten át zajlott (júniusban és augusztusban), ezen kívül a tavalyi sikereken felbuzdulva ismét megszerveztük az "elmenős tábort" is (a 10 év fölötti fiatalokkal ezúttal Segesden voltunk). Ennek témája sokak öröme a Gyűrűk Ura lett.

Újdonság idén, hogy tábort szerveztünk

azok a gyerekek számára, akik év közben reggelizni járnak a szaléziakhoz. Ebben a táborban 20-25 gyerek vett részt, így számukra sokkal családiasabb hangulatot tudunk varázsolni, és a nevelésre is sokkal közvetlenebb módon volt lehetőség. A fentiekén kívül a régi hagyományokat újraélesztve családos tábort is szerveztük a szaléziak, ezúttal Bükkszéken, melyen a templomi közösséghez szorosabban-lazábban kapcsolódó családok (szülők, fiatalok és gyerekek – összesen majdnem 200 fő) ismerkedhettek meg jobban egymással.

A nyári oratórium mindkét hetére idén is nagyon sokan, kb. 180-an jelentkeztek. A két hét alatt Micimackónak és barátainak tulajdonságait, történeteit ismertük meg. A már hagyományosnak tekinthető rendszert követve 3 korosztályban 3 színnek megfelelően kerültek csoportokba a gyerekek, így életkoruknak megfelelő beszélgetésen, bajnokságokon vehettek részt, mégis egymásért küzdöttek a kicsik és a

Óbudai animátor egy táborozóval - idén is nagyon sokan jelentkeztek..

Óbudai nyári napközi - vizes játékok a rendház udvarán.

nagyok is. A hagyományokhoz tartozik lassan a három éve létrehozott kalandcsoport is, melybe az idősebb (13-15 éves) fiatalok tartoznak. Az idén már 35 főt számláló csapat külön programokon és természetesen komolyabb beszélgetésekben vett részt.

A programok csak részben zajlottak az oratóriumban (pl. bajnokságok, kézműves foglalkozás, csoportpercek). Ezen kívül kisebb-nagyobb kirándulásokra mentünk, melyek keretében voltunk például a Várban (ahol a turistáktól különböző idegen szavakat kellett megtudni), a Magyar Nemzeti Bankban (megtudtuk mennyit érnének, ha aranyból lennének). A környéken a csoportok egy-egy ötletes akadályt készítettek elő egymás számára és természetesen nem maradhatott ki a strand sem, ahol megdicsérték minket, hiszen ilyen szófogadó, rendes gyerekeket ritkán látni.

Az évközi reggeliken résztvevők nyári táborában is sok segítő és változatos program várta a gyerekeket. Az imákon többek között (jóság)lisztet és mákot tehattünk egy-egy üvegbe, aznapi viselkedésünknek megfelelően. Többen még sosem jutottak el az Állatkertbe, a Várba és Szentendrére, így számukra hatalmas élményt jelentettek ezek a kirándulások. Szeptembertől ismét azon dolgozunk, hogy a gyerekeken a tábor alatt tapasztalható fejlődés év közben is tovább folytatódjon!

Az augusztusi tábor méltó lezárása volt a változatos és színes óbudai nyárnak. A vándoranimátor program keretében Ballassagyarmatról érkezett hozzánk vendég, de az ország több pontjáról (még Apostagról, a Ladik fesztivál helyszínéről!) is voltak látogatóink.

Köszönet mindenkinek, aki a gyerekek és fiatalok nevelésén (önként) fáradozik! Isten áldása kísérje munkájukat egész évben!

Jani Áron és Kónya Veronika

ÚJPEST-MEGYER

Hajrá Újpest!!! - Jól kezdődött az Augusztus az újpest-megyéri plébánia ifjúsági hittancsoportjának. Hosszú tervezgetés után Balatonkenesén tartottunk hittan-tábor két szalézi kispap, Claudius és Lytton vezetésével.

Augusztus 2-án, hétfőn délelőtt indultunk, rengeteg táskával, egész hétre elég ennivalóval, játékokkal és nem kevés jókedvvel felszerelve. A tábor témája a 2010-es strenna volt: „Uram, látni akarjuk Jézust!”. E köré épültek a naponta tartott csoportbeszélgetések és önálló gondolkodtató feladatok. Egyik délután Tihanyba mentünk és ott tartottuk a beszélgetést sok vidám játékkal egybeköt-

Az újpesti fiatalok a Balaton mellett táboroztak.

ve. Balatonpart lévén a strandolás mindennapos program volt, időnként délelőtt és délután is. Az esti programjainkat Lytton vezetésével Bogdányi Judit és Papp Tali szervezték. Közösen játszottunk, filmet néztünk, utolsó este grillertünk a kertben.

Két közös szentmisén vettünk részt; szerda reggel és péntek este. A többi napon reggelente fakultatív programként mehettünk templomba Lyttonnal és Claudiussal, és bár a koránkeléshez elég sok lelkierő kellett, megérte megerőltetni magunkat.

Augusztus 7-én, szombaton aztán ez is véget ért, el kellett indulni haza. Claudius reggelinél tartott lelkesítő búcsúbeszéde és egy közös éneklés után pakolás, takarítás, és mire feleszméltünk volna, már az autópályán voltunk, úton hazafelé.

A táborban történt dolgokat, a beszélgetéseket, a reggeli szentmiséket, a vidám vetélkedőket és a közös programokat mindannyian maradandó, szép emlékként hoztuk haza. Tábor végére összekovácslódott a csapat. Közös mosogatások, kutyasétáltatás, viráglocsolás, főzés, strandolás összehozott mindenkit. Új becenevekkel, humoros történetekkel és szép emlékekkel gazdagodtunk. Jövőre is megyünk!

Bogdányi Magdolna és Barsi Annamária

EGER

Missziósok nyomában - Idén is több mint 130 fiatallal találkozhattunk az egri nyári oratóriumban. A kéthetes tábor a Boscói Bűvös Trükkök címet viselte, „Ne feledd, hogy az Isten szeretetéért vállalt tövises rózsává válnak” mottóval. A szeretet misszióját választottuk témának. Két missziós atya is közöttünk volt, a lengyel származású Artur Prenkiewicz,

az egri minorita rendház házfőnöke és a flamand Philippe Van Dael szervita atya. Minden egyes nap témáját egy Boscó-i idézet köré építettük. A programok reggel kilenckor kezdődtek, de a lelkes animátorok már jóval korábban az udvaron játszottak az apróságokkal. „Elutaztunk” Afrikába, Ázsiába, észak-amerikai napunkon belebújtunk az indiánok és a cowboyok bőrébe, egy pénteken pedig átéltek a Vidámság napját. Ez utóbbi azért fontos mert az egri alapítású V5 (Vidám Örökmozgók Társasága), mely Don Bosco Vidámság Társaságának továbbéltetése céljából alakult, bemutatkozott a nyilvánosság előtt. Az időjárással szerencsénk volt, mindössze egy alkalommal esett az eső, a többi napon elég, néha túl meleg is volt. Kétszer látogattuk meg a Bitskey-uszodát, jól esett a fürdés a hőségben. A megszokott módon, a második hét keddjén kirándulni mentünk ezúttal Nógrád megyébe. Ellátogattunk Ceredre, hogy megismerjük népművészeti hagyományait, a kézműveskedést mindenki jókedvűen fogadta. Elmentünk Somoskő várába, majd Szentkútra, ahol a templomban kicsit lecsendesítettük lelkünket. Hazafelé a buszokon vidám volt a hangulat. A záróműsor és a kézműves kiállítás után idén sem maradt el a szalonnasütés és a foci. Első gyermekkorunk énekelt az újmisés Galuska Mihály által celebrált zárómisén.

Nemcsak a gyerekek, de mi, animátorok is sokat tanultunk a két hét során. Minden gyerektől kaptunk valamit, ami által jobbak, türelmesebbek lettünk. A búcsúzás, mint minden évben, most is nehéz volt, de megígértük, hogy jövőre, ugyanitt találkozunk!

Tuza Dorottya

ALBERTFALVA

Albertfala - Csillagtábor minden nap más helyszínen.

Csillagtábor 2010. - Idén is augusztus utolsó hetében, (augusztus 23-27.) került megrendezésre a Csillagtábor Albertfalván, mintegy ötven gyermek részvételével. Ez azért is nagy örömhír, mert ez lényegesen több, mint az előző évben!!!! Csak így tovább! ☺

Ahogy már az előző két évben is tettük, egy bizonyos téma köré fonva próbáltuk felépíteni a tábor programjait. 2010 nyarán, hosszas tanakodás, ötletelés után végül Európa országai című téma nyert (Svájc, Görögország, Olaszország, Anglia, Spanyolország). Minden nap más helyszínen, sok színes programon, játékokon keresztül igyekeztünk megismertetni a fiatalokkal egy-egy ország kultúráját. Megmáztuk a Hármashatárhegyet, vonatoztunk Vádra, Martonvásárra, jártunk a Pálvölgyi-cseppkőbarlangban, meglátogattuk az Óbudai Szalézi Nyári Oratóriumot, táborot vertünk a Kamaraerdőben.

A programok minden reggel 8 órakor kezdődtek az albertfalvi Szent Mihály templomban, rövid imádsággal, énekléssel és lelki útravalóval, majd délután 5-kor ugyanitt fejeződtek be hasonlóképp, mint reggel. Szerencsére elmondható, hogy idén is mindenki épségben tért haza, kivétel szegény Orsit, aki egy lábatlankodó gödörbe lépve szerencsétlen módon lábát törte. Remélhetőleg mire ez a cikk megjeleni, addigra már gipszmentesen élvezi újra az életet!!!!

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani plébánosunknak, Hollai Antal atyának, Irénnek (szalézi munkatárs), Gáborik Flórának Balassagyarmatról és mindenkinek, aki segített abban, hogy sikerült az iskolakezdés előtt egy lelki és szellemileg tartalmas hetet varázsolni az ifjúságnak. Reméljük, jövőre ugyanekkor,

Szombathely - Látogatás Kámán Pista bácsinál a Madárkórházban.

ugyanitt találkozunk mindenkivel, aki itt volt, és aki nem. ☺

A táborban készült képek nézegethetők a következő címen: <http://alfanimators.blog.hu/>

Albertfalvi animátorok

SZOMBATHELY

Beteljesedett nyárutó - A nyári tábor négy hete igazi jó multság volt - amolyan szombathelyi zamattal. De ennek elmúltával sem ürrült ki hatalmas udvarunk a nyári időben. Egy ilyen tábor bizony nagy multság „kifelé” a gyerekek számára, de ne feledjük, mindig lehet másik, egy „befelé” kifejtett pozitív hozadéka is, azaz hogy ifjú animátoraink és helyi fiataljaink is össze- és ideszoknak. Mondhatom, mi is nyárközepi találkozási

ponttá váltunk. Azóta is, a környékbeli nyári

programszegénység következtében a kicsik-nagyok már délután kettőtől itt várnak, hogy kijöjünk, kinyissunk, hogy megjöjjenek régi-új barátaink, vagy egyáltalán: hogy történjék „valami”. Estére már 20-30 eleven gyerek-fiatal gyűlik össze családiásan és sportosan. Rövidesen előkerül az adomány-péksütemény is, amit lelkes animátoraink kennek meg egyszerűen, de laktatóan, mellé egy kis kevert folyadék, és rövid imádság után szinte maradéktalanul minden gazdára lel. Csak örülhetünk, hogy közülük sokaknak, akiknek nem telik szünidei utazásra vagy pénzigényes kikapcsolódásra, nálunk naponta otthonra és barátokra lelnek.

A nyárvégi utótábor két napja hab a tortán. A lelkesedés nagy, de azért még egyszer szemérmesen felteszik a kulcskérdést: - Ugye, ingyen van? ... Akkor jövünk!

És jönnek is - feleannyian, mint a nagytáborba, de ez a családiasság talán még emeli is a hatékonyságot. Az első nap vidám sportversenyeké volt, a második egy közzei kirándulás

élményeit foglalta magába. Nekem, a felnőttnek is rengeteg gondolatot és elmélkedni valót adott a Madárkórház, egy kisállatkert és a garázmúzeum tulajdonosából, Kámán Pista bácsiból sugárzó természet- és teremtésszeretet, amit gyermekeink testközelből tapasztalhattak az emberszerető libával, a mindenkinek kézbe adott, párnapos kiscicákkal, a gazdáját rajongásig szerető, féltékeny makákó-majommal, vagy a kézre szálló, barátságos (tehát nem „csíp-csíp”) csókával való találkozásban. A nap- és a hétvége már az animátorainkkal való zártkörű nyárzáró ünneplésé és kiértékelésé volt. De vigyázat: kezdődik a tanév, kezdődik az oratórium (immár a közösségünkbeli elbúcsúztatott János atya és Gábor nélkül), így a táborozó gyerekeket már hívni kellett valahová, valamire: széleskörű métabajnoksággal nyitottunk, egy hétre rá pedig bográcsos-sportos-táncos-énekes Szalézi Családi Napot hirdettünk, amire - reméljük - otthonról sikerül kimozdítanunk kicsit és nagyot, és közben figyelmüket terelni a lélekmentés fontosságára. Ez érzésem szerint különösen nagy kihívás errefelé, de ez jövő évi reményünk, aranytartalékunk és esélyünk. És ha beteljesedik, akkor ez a nyár sem/nem múlt el nyomtalanul Szombathelyen. Szinte érzem, hogy 80 évvel ezelőtt a városba bejött őseink ma is itt telepednének meg...

P. Csány Péter SDB

Mária Keresztények Segítsége Szlovák Tartomány

A szaléziak száma Szlovákiában jelenleg 223, az átlagos életkor 44,91 egy igen dinamikus, fiatal szaléziakban bővelkedő tartomány, ahol folyamatosan vannak új szalézi hivatások. 20 közösségük és 2 újoncházuk van. Tartományfőnök: Karol Maník

A magyar és a szlovák szalézi történelem is kapcsolódik egymáshoz. A magyar Mária-fiúk között több szlovák anyanyelvű is volt, és miután a magyarok elhagyták első fészkeket Cavagliában, az intézet nem maradt üresen - 1914-ben a szlovák szerzetes-növendékek foglalták el. Az első szaléziak 1924-ben telepedtek le Nyugat-Szlovákiában, először Sasváron, majd Vrábleban és Szent Benedeken. 1928-ban létrejött a délszláv-csehszlovák tartomány, amelynek keretében működött az első három szlovák ház is.

1931-ben a csehszlovák-délszláv tartomány szétvált, 1935-ben pedig a cseh területen létrejött az önálló tartomány Don Bosco védnöksége alatt, majd 1939-ben Szlovákia elvált Cseh- és Morvaországtól és megalakult az önálló szlovák tartomány Mária Keresztények Segítsége védnöksége alatt. 1950-ben már 290 szerzetes működött az országban, de a rendek működését 1950-ben itt is betiltották. A házakat bezárták, és a szerzeteseket összetartották a saszvári házba, ahonnan katonai ellenőrzés alatt autóbusszal deportálták őket a Podolínec koncentrációs táborba Kelet-Szlovákiába.

Mivel a szalézi nem egy hagyományos szerzetes rend, így titokban azért tudtak működni a kommunista rezsim alatt is és 1989-ben a többi renddel együtt a szaléziak is visszatérhettek.

Azóta a szlovák tartomány nagyon dinamikus fejlődésnek indult, egymás után nyitották meg a házaikat és a szlovák egyház

is több plébániát bízott a szaléziakra szerte az országban. Jelenleg 24 házat, 19 oratóriumot működtetnek és 14 plébániát látnak el. A tartomány székhelye Pozsonyban van. Fontos része a szalézi küldetésnek az iskolák - már három iskolát alapítottak a szaléziak Szlovákiában. Különös tekintettel vannak a roma fiatalok és gyermekek oktatására, így létrehozta egy iskolát Bártfán, ahol célzottan a romákkal foglalkoznak. A szervezett ifjúsági turizmus területén is jeleskednek a szlovák szaléziak.

A szlovák tartományban igen jelentős a szalézi jelenlét a tömegkommunikáció és a média minden területén, nagy figyelmet fordítanak a szalézi kiadványokra, honlapokra. 2008-ban a szaléziak és a Szlovák Püspöki Konferencia együttműködésének eredményeként megkezdte sugárzását a LUX TV, az első katolikus tévéállomás Szlovákiában.

A szlovák misszionáriusok a világ számos pontján dolgoznak az ifjúságért. Jelen vannak Jakutföldön, Németországban, Ekvádorban, Albániában, Ukrajnában, Japánban, Koszovón, Madagaszkáron, Venezuelában, Angolában.

A szaléziakon és a Don Bosco nővéreken kívül a Szalézi Család négy ága van jelen az országban: szalézi munkatársak, voluntáriák, Adma és a volt növendékek jól szervezett csoportjai.

Szlovák forrásanyagok alapján összeállította Lengyel Erzsébet

*Fotók: www.saleziani.sk
www.ziwhat.sk*

Kóborlás a Bükk lejtőin

Óbudai családos tábor - Bükkszék

Sok beszélgetés érlelte meg azt az elhatározást, hogy az óbudai kápolnába járó családoknak nyári tábort szervezzünk.

A szalézi atyák által utoljára 8-10 éve megszervezett nyári táborok jó hangulata még élénken él az „öreg motorosok” emlékezetében, akiknek a gyerekei mára jórészt egyetemista ifjak lettek. Közben azonban sok új család is csatlakozott a kápolnai közösséghez, akiknek ezt nem volt alkalma megtapasztalni. A szentmisék utáni rövid idő, vagy az évközi programok lehetőséget adnak ugyan egymás megszólítására, de a krisztusi közösség kialakulásához több kell.

Az elhatározást tett követte: a munkatársi csoport az ígérettételre készülőkkel szervezni kezdte a tábort. A legoptimistább várakozások szerint 150 főre kerestünk szállást, amit hosszas keresgélés után Bükkszéken foglaltunk le. Akkor még nem gondoltuk, hogy a hegyoldalon álló kis faházak szinte mindegyikét megtöltjük, hiszen végül 180-an táboroztunk.

A július eleji ötnapos együttléttel azt szerettük volna elérni, hogy a kápolnába járó, és egymást sokszor csak látásból ismerők között olyan kapcsolat alakuljon

ki, ami alapot ad a közösséggé váláshoz. A programok kialakítása nem volt egyszerű feladat, mert sokan, sokfélék vagyunk, ráadásul a „pocaklakók”, a karonülők és totyogók is nagy számban képviseltették magukat. Igyekeztünk közös, külön gyerek és szülői programokat, lelki és testi feltöltődést segítő, sportos és kulturális időtöltést felkínálni. Ezek mind jó hangulatúak, érdekesek voltak, de nem ez volt a legfontosabb. Hanem az, amit a tábort követő vasárnapi szentmisén tapasztaltunk, amikor jó ismerősként ültünk egymás mellé a padba, a gyerekek örömmel látták viszont barátait és így tudtunk együtt imádkozni. Talán sikerül az új tanévben valamit megőrizni abból a lelkesedésből, ami a beszélgetések alatt érződött, amikor a

közösség jövőjét terveztük. Talán újra lesz felnőtt hittan, talán új imacsoportok alakulnak.

Valami elkezdődött és ehhez nem csak a jó idő, de például a nagy kirándulás is kellett, amikor a tábor a Siroki vár meghódítását célozta meg. Elindultunk gyalog, ki nyakban ülve, ki babakocsiban, ki biciklivel, ki négykerekű motorral. Igaz, eltévedtünk, bozótosban, ismeretlen utakon kóboroltunk és a várat csak kevesen másztuk meg. Kicsit olyan volt az egész, mint a hitünk: tartunk valami felé, néha fogalmunk sincs, hol vagyunk éppen, de vannak mellettünk társak, akikre hagyatkozhatunk, majd később mi segítünk a többieknek. Sok élmény várt útközben, a természet szépsége, az elbizonytalanodás, sok nevetés, kis csalódás, a közös ima ereje, a bátorítás. Mindenki mást tapasztalt, pedig ugyanazon az úton mentünk. De nem is az út, hanem a végső cél számít. Mindannyian hazaértünk.

Marillai Andrea cs

Előttünk jártak

P. Koller József SDB
(1894-1977)

Amikor tartományunk múltját kutatjuk, kiválóbbnál kiválóbb rendtársakat ismerhetünk meg. Munkásságukkal, életükkel ma is példát mutatnak számunkra. Ilyen példát mutat az utókor számára Koller atya, szombathelyi

rendházunk alapítója, akire ma is büszkén tekintünk fel.

Koller József atya 1894. február 27-én született Budakeszin. A gimnázium felsőbb évfolyamait az Esztergomi Bencés Gimnáziumban végezte, kiváló eredménnyel. Teológiai tanulmányait a „magyar Sion” főiskoláján fejezte be. 1917. május 13-án Csernoch János primás-érsek szentelte pappá, majd a közeli Muzslára helyezte káplánnak. A trianoni diktátum után a község Csehszlovákiához került, ezért 1921. december 5-én el kellett hagynia. Az esztergom-tábori fiúnevelő otthonba került, ahol valóságos atya, testvére és barátja lett az I. világháború árváinak, utcára került elhagyatottjainak. Itt kötötte magát egész életére a szegény ifjúsághoz. Don Boscót akarta követni, ezért 1924. július 31-én, hét évnyi egyházmegyei szolgálat után jelentkezett szalézinnak. A novíciátus után újra Esztergom-táborban találjuk, volt növendékei között, mert az otthon szalézi fenntartásba kerül. Három éven keresztül itt apostolkodott, majd 1927-29 között Péliföldszentkereszt lelkésze, a kispapok gyóntatója. 1929-ben Ádám László atya társaként Szombathelyre indul, hogy meggyökereztesse a premkerületben Don Bosco művét.

Ő volt az új plébánia első plébánosa. Sokat fáradozott az intézet és főleg a hatalmas templom építésén. 1950. június 17-én el kellett hagynia a plébániát és az intézetet.

Szombathelyi munkássága tekinthető nemcsak élete, hanem lelkipásztori tevékenysége csúcspontjának. Sok ezer szegény ember szeméből törölte ki a könnyet atyai együttérzésével, halk szavú vigasztalásával, anyagi segítségével. Azokban a nehéz időkben sorban álltak ajtaja előtt a szegény emberek. Üres kézzel senki sem távozott tőle. Még a saját cipőjét is levette és odaadta az egyik rászorulónak.

Tíz évig volt Kovács Sándor szombathelyi püspök lelkivezetője. 1950-57 között Tanakajdon majd Sárváron volt plébános. 1958-ban betegen ment Lentibe. Mindenki kíváncsian figyelte, mit tehet ez a beteg törékeny ember a rendkívül nehéz egyházközséggel. Azonban a nehézségek megsokszorozták erejét. Felépült, és hatalmas energiákat mozgósítva dolgozott még 19 évig. Háza itt is nyitva állt mindenki előtt. A paptestvérek is lelki megnyugvásra találtak nála. Szent szegénységben élt, mindenét megosztotta a szűkölködőkkel. Sokat imádkozott. Idős koráig éjszakákon át virrasztott, járt-kelt szobájában, hogy el ne aludjon. Gyalog járta a zalai dombokat, a rábizott kilenc községet. Hívei rajongásig tisztelték, szerették.

Egészségi állapota miatt Pannonhalmára vonult vissza, ahol várta pappá szentelésének 60. évfordulóját, sajnos azonban tíz nappal az évforduló előtt magához szólította az Úr.

1977 május 6-án, Savio Domonkos ünnepén hamvai visszatértek Szombathelyre, a Szent Kvirin templom kriptájába.

Koller József atya élete, példája előttünk áll és arra ösztönöz, hogy kövessük papi, szerzetesi életét. Köszönjük Istennek, hogy megajándékozta a szaléziákat Koller atyával.

P. Havasi József SDB

**Nyári
táborok**

▲ Szalézi ministráns tábor

Szalézi Vadóc tábor serdülőknek ▼

Nyári napközi oratriumok

▲ Eger

Óbuda ▼

Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 4000 példányban, belső terjesztésre; felelős kiadó: P. Van Hecke Albert SDB
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@invitel.hu; korrektor P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Szász Gábor
A címlapon: P. Manjooran Simon SDB magyar tartományfőnök
Készült a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola nyomdájában; felelős vezető: Fehér Béla, tel. 20/823 4654